

Úvodní stránka>Právní předpisy a judikatura>Vnitrostátní právní předpisy

Vnitrostátní právní předpisy

Lucembursko

V tomto oddíle najdete přehled o jednotlivých pramenech práva v Lucembursku.

Prameny práva

Mezinárodní prameny práva

Lucemburské velkovévodství je vázáno mezinárodními, mnohostrannými nebo dvoustrannými smlouvami. Kromě povinností, které tyto závazky ukládají lucemburskému státu v jeho vztazích s jinými státy, jsou některé z těchto smluv zdrojem práv fyzických osob (např. občané EU se mohou dovolávat práva volného pohybu přímo na základě evropských smluv).

Mezinárodní úmluvy

Jedná se o mezinárodní smlouvy a dohody uzavřené mezi Lucemburským velkovévodstvím a zahraničními státy. Patří mezi ně například Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, uzavřená v Římě dne 4. listopadu 1950, nebo smlouva zemí Beneluxu uzavřená v Haagu dne 3. února 1958 a dne 17. června 2008 mezi Belgií, Nizozemskem a Lucemburskem.

Právní předpisy Společenství,

Právní předpisy Společenství zahrnují samotné evropské smlouvy a sekundární právní předpisy obsažené v aktech přijatých orgány Evropského společenství a Evropské unie: směrnice, rozhodnutí, nařízení, stanoviska a doporučení.

Vnitrostátní prameny práva

Pravidla ústavní povahy

Ústava Lucemburského velkovévodství byla vyhlášena dne 17. října 1868. Ústavní systém zavedený v roce 1868 se velmi podobá belgickému ústavnímu systému z roku 1831. Navzdory celé řadě rozdílů v detailech lze na články belgického ústavního práva bez výhrad odkazovat, pokud jde o obecné zásady. Navzdory celé řadě revizí, jimiž od svého vyhlášení prošla, stávající ústava dosud do značné míry odpovídá znění přijatému v roce 1868.

Lucemburská ústava je ústavou rigidního typu, tj. její změna vyžaduje dodržení zvláštního postupu, který je složitější než řádný legislativní postup. Změna ústavy vyžaduje dvě po sobě jdoucí hlasování Poslanecké sněmovny (parlamentu), přičemž je potřeba dosáhnout nejméně dvoutřetinové většiny hlasů členů Poslanecké sněmovny; hlasování na základě plné moci není povoleno. Mezi oběma hlasováními musí uplynout lhůta nejméně tří měsíců.

Pokud o to v průběhu dvou měsíců po prvním hlasování požádá více než čtvrtina členů Poslanecké sněmovny nebo 25 000 voličů, hlasuje se o znění přijatém v prvním čtení Poslaneckou sněmovnou v referendu. V takovém případě se druhé hlasování nekoná a změna je přijata jen v případě, že se pro ni vysloví většina platně odevzdaných hlasů.

Pravidla legislativní povahy

Zákon je definován jako norma schválená Poslaneckou sněmovnou, kterou vyhláší velkovévoda. Lucemburský zákonodárce svrchovaně rozhoduje o pokynech, které hodlá vydat v oblasti správního práva, s výjimkou případů, kdy jeho svobodu v tomto směru omezuje ústavní ustanovení nebo norma mezinárodního práva.

Pravidla regulační povahy

Je zřejmé, že zákon nemůže regulovat všechny otázky až do nejmenších podrobností. Uplatnění relativně složitějšího legislativního postupu navíc není vždy vhodné, například pokud jde o přijímání právních předpisů týkajících se záležitosti, která vyžaduje časté změny norem.

V takovém případě se použije velkovévodské nařízení, které představuje prováděcí normu zákona. Lucemburská ústava totiž ukládá velkovévodovi úkol «(vydat) nařízení a vyhlášky nezbytné k provádění zákonů» .

Jaké jsou případné ostatní prameny práva a jaká je jejich hodnota?

Judikatura

Přijímání judikatury jako jednoho z pramenů práva je spojeno s jistými obtížemi. Lucemburské právo totiž nezná «pravidlo precedentu» uplatňované v anglosaských právních systémech, a soudci zpravidla nejsou vázáni soudními rozhodnutími vydanými v jiných případech, a to ani v případech, že jsou plně srovnatelné. Kromě toho je nepřijatelné, aby soudci rozhodovali prostřednictvím obecných ustanovení, a proto musí být jejich rozhodnutí vždy omezeno na konkrétní případ, který projednávají.

V praxi mají však judikáty srovnatelných případů na projednávání případ nepopíratelný vliv. Kromě toho v případech, kdy lze určitý text interpretovat více způsoby, má soudce nepochybně významnější pravomoc, neboť může utvářet právo tím, že ho bude vykládat.

Mezinárodní judikatura

Lucemburské velkovévodství uznává přímou pravomoc několika mezinárodních soudů, například Evropského soudu pro lidská práva se sídlem ve Štrasburku.

Evropská judikatura

Podle článku 267 SFEU je judikatura Soudního dvora Evropské unie pro vnitrostátní soudy závazná, a tyto soudy mohou prostřednictvím žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce před přijetím rozhodnutí požádat Soudní dvůr o vyřešení problémů vzniklých v souvislosti s uplatňováním práva Společenství, kterého se před nimi případně dovolávají fyzické osoby.

Vnitrostátní judikatura

Obecně platí, že soudní rozhodnutí vydaná na konci občanskoprávních a obchodních řízení představují pouze relativní překážku věci pravomocně rozsouzené: tato rozhodnutí jsou pro účastníky řízení závazná, nemění však uspořádání práva.

To platí i pro většinu rozhodnutí přijatých správními soudy. Výjimkou je případ, kdy správní soud nebo správní soudní dvůr projednává žalobu proti nařizovacímu aktu, kdy je rozsudek nebo soudní rozhodnutí obecně použitelné a zveřejňuje se v Úředním věstníku Lucemburského velkovévodství (Mémorial).

Rovněž rozsudky vydané Ústavním soudním dvorem (Cour constitutionnelle) mají obecnou působnost a jsou zveřejňovány v Úředním věstníku Lucemburského velkovévodství (Mémorial)

Obecné právní zásady

U pravidel vytyčených v judikatuře je třeba upozornit zejména na kategorie obecných právních zásad, které jsou definovány jako «právní normy závazné z hlediska správy, jejichž existenci potvrdí soudce soudním rozhodnutím».

Hierarchie norem

Ve vnitrostátním právu existuje hierarchie pramenů práva. Nejvyšší pramen práva představuje Ústava, po níž následují zákony a předpisy.

Pokud neexistují ústavní ustanovení, vyplývá stanovisko lucemburského práva ohledně vztahů mezi mezinárodním právem a vnitrostátním právem výlučně z judikatury.

Lucemburská judikatura týkající se této záležitosti se rozvíjela od počátku 50. let 20. století, kdy nejprve kasační soud (Cour de cassation) a následně Státní rada (Conseil d'Etat) opustily až doposud zastávané stanovisko, že soudní přezkum souladu právních předpisů s mezinárodními smlouvami není možný z důvodu oddělení pravomocí.

Podle referenčního rozhodnutí Státní rady z roku 1951 představuje «mezinárodní smlouva začleněná do vnitrostátního práva schvalovacím zákonem právní předpis vyššího stupně, který je nadřazen rozhodnutí vnitřního orgánu. Z toho vyplývá, že v případě rozporu mezi ustanoveními mezinárodní smlouvy a ustanoveními později vydaného vnitrostátního zákona musí mít mezinárodní právo přednost před vnitrostátním zákonem» (Státní rada, 28. července 1951, Pas. lux, sv. XV, s. 263).

Formulace tohoto rozhodnutí je samozřejmě velmi široká, neboť daný rozsudek bez jakéhokoli rozlišení tvrdí, že mezinárodní norma má přednost před rozhodnutím jakéhokoli vnitrostátního orgánu. Lucemburské soudy se však nikdy výslovně nevyjádřily v tom smyslu, že by mezinárodní normy měly přednost před Ústavou.

Naproti tomu je však třeba konstatovat, že ústavodárné shromáždění (la Constituante) při revizi v roce 1956 výslovně zamítlo návrh vládního prohlášení, který stanovil, že «pravidla mezinárodního práva jsou součástí vnitrostátního právního řádu. Mají přednost před vnitrostátními zákony a veškerými ostatními vnitrostátními ustanoveními». Z komentáře k uvedeným článkům jednoznačně vyplývá, že posledně jmenovaná formulace musí zahrnovat i ústavní pravidla. Státní rada však tuto přednost implicitně uznala ve svém stanovisku ze dne 26. května 1992 ohledně návrhu zákona o schválení Smlouvy o EU. Poukazuje tam totiž na to, že «je třeba mít na paměti, že podle pravidla hierarchie právních norem má mezinárodní právo přednost před právem vnitrostátním, a že soud v případě rozporu upřednostní Smlouvu před vnitrostátními právními předpisy. Vzhledem k tomu, že je třeba vyhnout se rozporu mezi našimi vnitrostátními právními předpisy a mezinárodním právem, Státní rada naléhavě vyzývá k provedení příslušného přezkumu ústavy v přiměřené lhůtě s cílem předcházet vzniku takovýchto neslučitelných situací». Jeví se tedy, že se Lucemburské velkovévodství jednoznačně rozhodlo pro mezinárodní cestu.

Tato situace je nepochybně technickým důsledkem absence kontroly ústavnosti zákonů v Lucembursku. Ústavní soudní dvůr (Cour constitutionnelle) ověřuje soulad zákonů s Ústavou. Nelze mu však předložit otázku, zda je určitý zákon, kterým se schvaluje mezinárodní smlouva, v souladu s Ústavou.

Podle lucemburského právního řádu může Ústavní soudní dvůr (Cour constitutionnelle) prohlásit zákony, které by byly případně v rozporu s Ústavou, za protiústavní. Na tento soudní dvůr se může obrátit lucemburský obecný nebo správní soud, pokud je v rámci řízení před tímto soudem vznesena otázka ústavnosti. Předložit věc přímo tomuto soudu není možné.

Je rovněž možné podat žalobu na neplatnost protiprávních normativních aktů u správního soudu s možností podat opravný prostředek ke Správnímu soudnímu dvoru (Cour administrative). Tato žaloba je však přípustná pouze ve lhůtě tří měsíců ode dne vyhlášení uvedeného nařízení. Pokud se zákonnost normativního aktu projednává po uplynutí této lhůty u obecného nebo správního soudu, zachovává si tento soud možnost daný normativní akt neuplatnit a místo něho uplatnit zákon, avšak na rozdíl od možnosti přímé žaloby ve lhůtě tří měsíců od zveřejnění tohoto rozhodnutí nebude mít toto rozhodnutí obecnou platnost.

Opatření týkající se «vstupu pravidel obsažených v nadnárodních nástrojích v platnost na vnitrostátním území

Mezinárodní úmluvy

Lucemburská ústava je maximálně stručná tam, kde upravuje postup schvalování mezinárodních smluv, neboť se omezuje na stanovení toho, že «smlouvy nabudou účinnosti až poté, co budou schváleny zákonem a zveřejněny způsobem předepsaným pro zveřejnění právních předpisů».

Velkovévodství je země s monistickou tradicí. Jinými slovy, samotná smlouva se uplatní stejným způsobem jako vnitřní norma Lucemburského velkovévodství, aniž by bylo nutné ji jakýmkoli způsobem provádět.

Obsah schvalovaného zákona je proto velmi stručný a zpravidla se omezuje na jediný článek, kterým se daná smlouva „schvaluje“. Tento zákon nemá žádný normativní obsah. Schvalovací zákon sice schvaluje, ale neprovádí; jeho jediným účelem je zmocnit vládu k ratifikaci smlouvy.

O tomto zákonu hlasuje parlament standardním postupem. K hlasování je obvykle nutná nadpoloviční většina, pokud daná smlouva neobsahuje přenesení pravomocí (viz níže). Od své revize z roku 1956 obsahuje lucemburská ústava výslovné ustanovení, které umožňuje smluvní přenesení pravomocí na mezinárodní organizace. Článek 49a Ústavy stanoví, že «výkon pravomocí, které Ústava světuje orgánům legislativní, výkonné a soudní moci, může být dočasně smluvně svěřen orgánům mezinárodního práva». Čl. 37 odst. 2 Ústavy však stanoví, že smlouvy tohoto typu musí schválit Poslanecká sněmovna za podmínek výrazně posílené většiny.

Pokud to není výslovně stanoveno, není cílem hlasování o zákonu o schválení zařadit platnou smlouvu do lucemburského vnitrostátního řádu. Zákon o schválení je podmínkou jejího vstupu v platnost, k tomu však dojde až po její ratifikaci. V Lucembursku se rovněž předpokládá, že i po schválení Poslaneckou sněmovnou si výkonná moc ponechá veškerou pravomoc ohledně ratifikace jejího znění, a výkon této pravomoci je zcela mimo kontrolu soudu.

Na vstup smlouvy v platnost podle vnitrostátního práva se obvykle vztahují tři podmínky. Je nezbytné, aby 1) smlouvu ratifikovalo Lucemburské velkovévodství, 2) aby smlouva byla platná na mezinárodní úrovni a aby 3) znění Smlouvy bylo zveřejněno v celém rozsahu v Úředním věstníku Lucemburského velkovévodství (Mémorial) stejným způsobem jako zákon.

Je třeba zdůraznit, že zveřejnění smlouvy (které ukládá článek 37 Ústavy) je požadavkem odlišným od požadavku na zveřejnění schvalovacího zákona této smlouvy. Je pravdou, že ve většině případů jsou obě tyto podmínky splněny současně, tj. znění smlouvy je uveřejněno v Úředním věstníku Lucemburského velkovévodství (Mémorial) bezprostředně po zveřejnění uvedeného zákona. Tyto dva akty však nelze zaměňovat a jejich zveřejnění by mohlo být provedeno i odděleně, neboť smlouva netvoří nedílnou součást schvalovacího zákona.

Normy Společenství

Lucemburská Ústava neobsahuje žádné zvláštní ustanovení upravující provedení evropských odvozených norem do lucemburského právního řádu.

Obvyklým nástrojem provádění evropských směrnic je zákon přijatý prostou většinou hlasů Poslanecké sněmovny.

I když platí zásada, že evropské směrnice musí být obvykle provedeny do lucemburského práva prostřednictvím zákona, není použití formálního zákona nezbytné, pokud se směrnice týká oblasti, kterou lucemburské právo již upravuje, a není s ním v rozporu. V takovém případě může být provedena velkovévodským nařízením přijatým na základě obecné pravomoci k provádění právních předpisů, které vláda vyvozuje z článků 33 a 36 Ústavy.

Velkovévoda v takovém případě *formálně provádí* lucemburský zákon, i když obsah daného nařízení ve skutečnosti vychází z evropské směrnice.

Použití legislativního postupu se lze vyhnout i v případě, že se oblast harmonizovaná danou směrnicí stala předmětem zmocňovacího zákona, kterým Parlament uděluje vládě pravomoc vyřešit prostřednictvím pouhých nařízeních záležitosti, které obvykle spadají do oblasti působnosti zákona.

Takové «zmocňovací zákony» přijímá Poslanecká sněmovna každoročně již od roku 1915, a vláda tak disponuje rozsáhlými regulačními pravomocemi v hospodářské a finanční oblasti, které by bezpochyby umožňovaly provedení mnoha evropských směrnic i bez výslovného odkazu na Evropu. Provádění evropských směrnic však v současné době upravuje zvláštní zmocňovací zákon ze dne 9. srpna 1971 ve znění zákona ze dne 8. prosince 1980, jehož jediným cílem je poskytnout vládě pravomoc provádět a schvalovat směrnice Evropského společenství týkající se hospodářství, techniky, zemědělství, lesnictví, sociální oblasti a dopravy. Předmětná velkověvodská nařízení musí odchylně od řádného regulativního postupu schválit parlamentní výbor (commission parlementaire) Poslanecké sněmovny.

Při postupu přijímání velkověvodských nařízení má vláda stejně jako při legislativním postupu povinnost předložit návrh textu k posouzení Státní radě a profesním komorám. Regulativní postup však na rozdíl od postupu legislativního umožňuje vládě, aby se těmto konzultacím jednoduše vyhnula tak, že prohlásí, že přijetí doporučeného opatření je naléhavé. Tento nástroj však vláda nesmí použít v případech, kdy hodlá provést evropskou směrnicí prostřednictvím velkověvodského nařízení. Řádný regulativní postup je totiž doplněn zákonem ze dne 9. srpna 1971, který na jedné straně ukládá povinnou konzultaci se Státní radou, a na straně druhé vyžaduje souhlas parlamentního výboru Poslanecké sněmovny.

V obou případech je znění velkověvodského nařízení napřed přijato Radou ministrů, následně je podepsáno ministrem daného resortu a poté je předloženo velkověvodovi za účelem jeho vyhlášení. Velkověvodské nařízení vstoupí v platnost po svém zveřejnění v Úředním věstníku Lucemburského velkověvodství (Mémorial).

Podmínky vstupu vnitrostátních předpisů v platnost

V Lucembursku vstupují zákony a nařízení v platnost až po zveřejnění v Úředním věstníku Lucemburského velkověvodství (*Mémorial*).

Orgány zmocněné k přijímání právních předpisů

Mezinárodní normy

Lucemburská ústava uvádí, že «smlouvy uzavírá velkovévoda». Dodává však, že «smlouvy nabývají účinnosti až poté, co jsou schváleny zákonem a zveřejněny způsobem předepsaným pro zveřejňování zákonů».

Je třeba poznamenat, že schválení je vyžadováno u všech mezinárodních smluv bez ohledu na jejich účel, a toto schválení musí mít formu zákona. Toto posledně uvedené upřesnění bylo do Ústavy vloženo v roce 1956 na výslovnou žádost Státní rady, která byla toho názoru, že «tento souhlas je vázán na postup přípravy zákona, jelikož Ústava zná pouze tento jediný postup, který lze uplatnit na všechny projevy vůle Poslanecké sněmovny bez ohledu na záležitost, o kterou se jedná».

Vnitrostátní normy

V legislativním systému Lucemburského velkověvodství může **zákonodárnou iniciativu** předkládat **Poslanecká sněmovna** nebo **vláda**.

Právo na zákonodárnou iniciativu předkládanou vládou je označováno jako „vládní zákonodárná iniciativa“ a jeho výkon spočívá v předkládání „**vládních návrhů zákonů**“.

Právo na zákonodárnou iniciativu Poslanecké sněmovny je označováno jako „parlamentní zákonodárná iniciativa“ a jeho výkon spočívá v předkládání „**parlamentních návrhů zákonů**“.

Tyto vládní nebo parlamentní návrhy zákonů jsou poté předány náležitým orgánům, které se k nim vyjadřují (profesní komory), především se k nim však vždy vyjadřuje **Státní rada**. Po vydání stanoviska Státní rady se vládní nebo parlamentní návrh zákona vrací před Poslaneckou sněmovnu.

Postup přijímání těchto právních pravidel

Zákony

Poslanecká sněmovna má podobu jednokomorového parlamentu.

Lucemburský ústavodárce za účelem zmírnění rizik, která jednokomorový systém představuje, stanovil, že o každém návrhu zákona se musí v zásadě hlasovat dvakrát, a to s odstupem nejméně tří měsíců.

Ústava však stanoví, že od požadavku na druhé hlasování (označeného jako „druhé ústavní hlasování“) lze i upustit, „pokud o tom Poslanecká sněmovna se souhlasem Státní rady na veřejném zasedání rozhodne jinak“.

Státní rada zde má velmi originální funkci, která se přibližuje úloze, kterou v jiných státech hraje druhá zákonodárná komora, (a zejména úloze, kterou hraje Sněmovna lordů v Anglii). Poprvé zasahuje před parlamentními jednáními. Ústava vyžaduje, aby Státní rada vyjádřila své stanovisko ke každému vládnímu nebo parlamentnímu návrhu zákona. Podruhé pak Státní rada zasahuje po prvním hlasování v Poslanecké sněmovně, kdy na veřejném zasedání rozhodne, zda vyhoví žádosti upustit od druhého hlasování či nikoli.

V praxi je velká většina zákonů tímto způsobem od druhého hlasování osvobozena. Státní rada přijala politiku, podle níž je toto osvobození uděleno téměř ve všech případech, a odmítnutí je vyhrazeno jen pro nejzávažnější případy. Případné překážky bránící tomuto osvobození jsou nejčastěji odstraněny v průběhu předběžného řízení.

Je třeba rovněž zdůraznit, že pravomoc Státní rady neznamena právo veta v pravém smyslu tohoto slova, které by ostatně bylo obtížně slučitelné se skutečností, že Státní rada je nevoleným orgánem. Členy Státní rady totiž jmenuje velkovévoda. Pokud se některé z těchto míst uprázdňují, jsou jmenováni náhradníci na základě rotace, a to tak, že je jmenuje za prvé: přímo velkovévoda; za druhé: jsou jmenováni ze seznamu tří kandidátů navržených Poslaneckou sněmovnou, a za třetí: jsou jmenováni ze seznamu tří kandidátů navržených Státní radou. Státní rada může odložit hlasování o zákonu pouze o dva měsíce, a poskytnout tak zákonodárci další lhůtu na rozmyšlení.

Velkovévoda zasahuje nejen na začátku legislativního postupu (u návrhů zákonů), ale také po konečném odhlasování znění zákona Poslaneckou sněmovnou. Lucemburská ústava stanoví, že «*velkovévoda vyhláší zákony do tří měsíců od hlasování komory*».

Velkověvodská nařízení

Podle článku 2 zákona z 12. července 1996 o reformě Státní rady může být velkověvodovi předložen **návrh prováděcích předpisů** v oblasti zákonů a smluv teprve poté, kdy bylo vyloučeno **stanovisko Státní rady**.

Vláda však přesto může v naléhavých případech z tohoto všeobecného pravidla učinit výjimku (velkovévoda ji posoudí na základě náležitě odůvodněné zprávy předkládajícího ministra) a být tak zbavena povinnosti vyžádat si stanovisko nejvyššího orgánu. Použití tohoto **naléhavého postupu** však má být omezeno na mimořádné případy.

Pokud je navíc v zákoně výslovně uvedeno, že Státní rada musí být požádána o stanovisko k prováděcím předpisům k danému zákonu, nelze tento naléhavý postup v žádném případě použít. To platí také pro pozměňovací návrhy k návrhu předpisu, k němuž už nejvyšší orgán vydal své první stanovisko. Stejně jako v případě zákonů vydává Státní rada své stanovisko k návrhům předpisů v podobě **důvodových zpráv**, které obsahují obecná hlediska, rozbor textu návrhu a případně také protinávrh.

Rozbor, který provádí Státní rada, se týká obsahu a formy návrhu předpisu, jakož i souladu daného předpisu s nadřazenou právní normou.

Legislativní databáze

Webové stránky **Légilux** jsou právní portál vlády Lucemburského velkověvodství na internetu.

Umožňují přístup k lucemburským právním předpisům, buď v podobě obvyčejného textu ve sbírce Mémorial A nebo koordinovaných textů, které jsou z velké části obsaženy v zákonících a sbírkách zákonů.

Webové stránky jsou rozděleny na tři hlavní oblasti:

Legislativní oddíl soustřeďuje zveřejněné lucemburské právní předpisy a nejrůznější publikace, jakož i koordinované texty.

Správní oddíl soustřeďuje publikace označované jako „správní“. Obsahuje především sbírky Mémorial B, jakož i Annuaire Officiel d'Administration et de Législation (Úřední telefonní seznam veřejné správy a zákonodárných orgánů)

Oddíl společností a sdružení (L'Espace des Sociétés) soustřeďující sbírky Mémorial C byl od 1. června 2016 nahrazen seznamem publikací, který je k dispozici na internetových stránkách **obchodního rejstříku a rejstříku společností (Registre de commerce et des Sociétés) (RCS)**. Do archivů sbírek Mémorial C od roku 1996 do posledního vydání Mémorial C ze dne 27. července 2016 lze i nadále nahlížet na stránkách

Oddílu společností a sdružení (L'Espace des Sociétés).

Je přístup do databází zdarma?

Ano, přístup do databází je **zdarma**.

Internetové odkazy

Internetové stránky Légilux

Státní rada

Poslanecká sněmovna (Chambre des Députés)

Vláda

Ministerstvo spravedlnosti

Poslední aktualizace: 17/07/2020

Originální verzi stránky (v jazyce příslušného členského státu) provozuje daný členský stát. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. Evropská komise vylučuje jakoukoli odpovědnost za jakékoli informace nebo údaje obsažené nebo uvedené v tomto dokumentu. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.